

Lukács Flóra

KOJOT

A burokra gondolok, a rózsaszín lavórra,
a konyhai csapra, a Pierre et Gilles képre.
A sötétszürke novemberre,
mikor a holdfény felé tartott röntgenképen át
néztem bordáid közé,
te meg úgy jártál a szobában,
mint egy céltalanul bolyongó kojot.

Olyan voltál, mint egy kiégett
neonreklám a sivatagban,
láncra vert gepárd az autópálya mellett,
lekötözött szemű sólyom
a dohai reptér gyorséttermének asztalán,
kopott szőrű, csont és bőr teve
a kínai nagy fal alatt a parkolóban.

NANKING

Megpróbálkoztunk ezzel a várossal,
de nem hagyta magát.

Egy forgószéken ültél,
az útkereszteződés közepén,
felhőkarcolók között.
Talpad a betonon,
lángok tenyeredben,
nehézvörös királyliliomok.
Farkaszemet néztél egy galambbal.

Egy kibelezett tóparti házba mentünk,
ahova baglyok és fecskék költöztek.
Hosszú, viharos nyár volt.
A fehér zajt hallgattuk,
a hullámokat, a kárókatonákat.

A víz illatától új ágakat növesztett
a babiloni szomorúfűz.

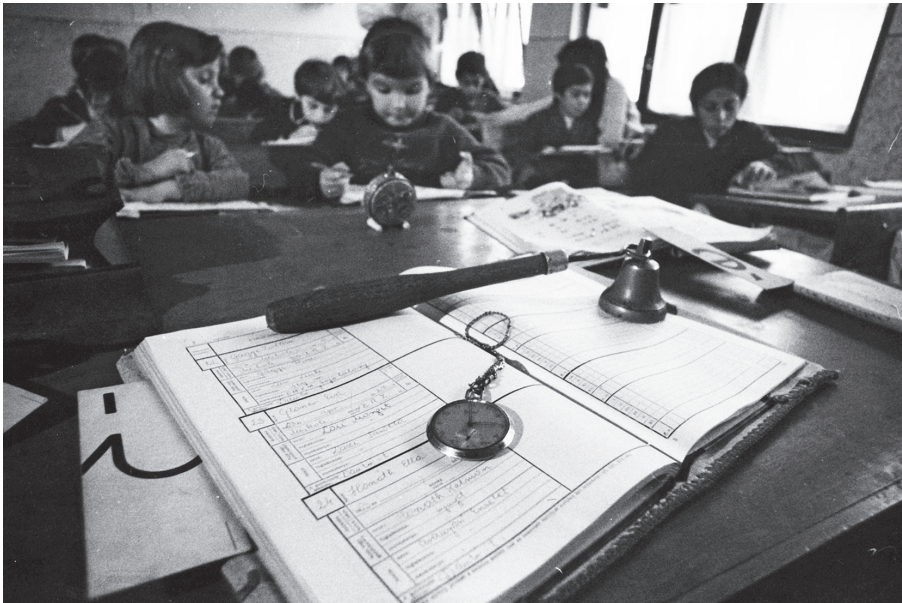
METEOR

A sós éjszakák neonnarancs ketrechrácsi,
a kezed árnyéka a vakfehér falon.
Kojotfej, mandulafa,
kitátott szájú tűzkigyó.

Harcolunk, Jákob az angyallal.
Kifordul a csípőcsont,
felszakadnak az inak,
az erek, mint túlmelegedett laptop kábelek,
csíkokat égetnek a belső szervekre.

Kitekert végtagokkal vonaglunk a padlón,
a vetített, reménytelenül kék ég előtt.
Bordáidon kinyílnak a hússzínű rózsák.
Mellkasod mutatod, ujjaid között a kettéhasított fűgét.
Felülről nézve mindig távolibb az arcod.

Fénycsíkot hagysz magad mögött
a lakás előtti lépcsőfordulóban,
mint egy zuhanó égitest.
Nem lehet nem nézni azt, aki itt se volt.

© Fortepan, Schiffer Pál